

række ændringer inden for regeringens ramme, som gør, at vi finder, at der er sket markante forbedringer. Vi har jo selvfølgelig måttet konstatere, som alle partier uden for koalitionen af Dansk Folkeparti, Venstre og Konservative har måttet konstatere, at det, som Dansk Folkeparti, Konservative og Venstre først har besluttet, kan der ikke rokkes ved. Sådan er det jo, når man har et herskende flertal, der har bestemt, hvordan det skal være.

Ikke desto mindre har vi jo ikke opgivet. Vi har ikke ladet det ligge, vi har ikke trukket på skuldrene, fordi vi faktisk synes, der var nogle ting på spil, der var for væsentlige til, at man kunne have den tilgang. Derfor valgte vi, trods den urokelighed, som regeringen udviste – man kan så inkludere Dansk Folkeparti i den efter behag eller ej – at acceptere den ramme, der var lagt, og se, om vi kunne gøre en positiv forskel.

Kl. 13.55

Det synes jeg vi har haft held til på en række områder. Men på nogle af de områder, hvor man måske alligevel mærker, at der har været en vis tvivl hos regeringen om, hvorvidt man har ramt det rigtige snit, må vi sige, at der er det ikke nået langt nok til, at vi kan tage ansvar for det. Det gælder det sociale område, det gælder specialundervisningen, det gælder miljøet. Det sociale område og specialundervisningen er jo de områder, hvor ministre faktisk har vist en vilje til at overveje, hvad det er, vi er kommet med, men hvor vi hele tiden tilsyneladende er løbet panden imod det, som har været centralt, nemlig at de nye regioner ikke måtte ligne amterne, og det uanset hvilke krav opgaven stillede. Det synes vi er mærkeligt.

Det er ikke mange børn, vi taler om i forbindelse med vidtgående specialundervisning. Det er vel i omegnen af 4.500. Det er faktisk heller ikke mange mennesker, vi taler om på det sociale område. Det er ikke kæmpestore ting, som gør, at det vælter det billede, som regeringen og Dansk Folkeparti gerne vil tegne.

Det samme gælder miljøet. Det er sådan set heller ikke det meget store; det er til gengæld det meget principielle.

Vi synes, det er mærkeligt, at kommunerne med hensyn til de her tre områder skal sættes i en situation, hvor det bliver meget vanskeligt for dem at forene tilsyneladende uforenelige hensyn – til erhvervet eller til miljøet, til de mange eller til de få. Og selv den bedste kommunal-

bestyrelse, selv det mest indignerede menneske kommer til at sidde i nogle prioriteringssituationer, som må være vanskelige.

Det Radikale Venstre har ikke nogen speciel politik i forhold til amterne, men vi har en politik i forhold til, hvordan opgaver skal løses, og vi synes, at de krav, som en opgave stiller til fagligheden, til nærheden, til kvaliteten og økonomien, gør, at vi må kunne konkludere, at det er en dårlig idé ikke at ville have et handlekraftigt, økonomisk sikkert regionalt niveau, der kan tage vare på nogle af de ting, som kommunerne bliver sat i en meget, meget vanskelig situation i forbindelse med at løse.

Derfor kan Det Radikale Venstre fortsat, trods en indsats, trods mange timers forhandlinger, ikke støtte dette lovforslag.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Der er foreløbig to, der har meldt sig med korte bemærkninger, og den første er hr. Leif Mikkelsen, og efter ham kommer hr. Christian Wedell-Neergaard.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Fru Margrethe Vestager brugte ord som nærighed og smålighed i sin beskrivelse af forløbet de sidste 2 år, og det er jo dog noget af et stempel at give et forløb, hvor så vel Det Radikale Venstre som Socialdemokratiet var inviteret til forhandlinger om kommunalreformen, og hvor det vel står fast for enhver, at man var meget tæt på målstregen, da både R og S valgte at forlade forhandlingerne. Man har haft betydelig indflydelse på det, og man kunne i fællesskab have fået det i land og har derfor en betydelig indflydelse på det, det endte med. Og hvis det kaldes smålighed og nærighed i 2 år, synes jeg, det er en speciel beskrivelse af et forhandlingsforløb.

Fru Margrethe Vestager peger på, at vi, der nu stemmer det her igennem, åbenbart har megen tillid til kommunerne. Jeg vil gerne spørge: Har Det Radikale Venstre ikke tillid til kommunerne? Har man ikke tillid til, at kommunerne kan løse opgaverne, som ligger i den her strukturreform? Har Det Radikale Venstre mistillid til, at kommunalpolitikere kan løse opgaven? Det må jo være indstillingen.

Anerkender Det Radikale Venstre ikke, at det her forslag sigter på at komme så tæt på borgerne som muligt og dermed fastholde en kvalitet?